

Érsekcsanád, 1917. május 5. – Budapest, 1957. december 21.

Apja református lelkész volt. Az érsekcsanádi református elemi iskola négy éve után két gimnáziumi osztályt végzett a bajai cisztereknekél. 1929-1934 között a ceglédi Kossuth Lajos Gimnázium diákja volt, ahonnan egy diákcsíny miatt két társával együtt eltanácsolták. A hajdúböszörményi Bocskai István Gimnáziumban érettségizett, majd beiratkozott a debreceni Királyi Magyar Tisza István Tudományegyetem magyar-francia szakára. 1939 márciusától egy szemeszteren át a besançon-i egyetemen tanult, majd Párizsban kapcsolatba lépett a kommunista párt külföldi bizottságának a tagjaival, akik hivatalosan is a párt tagjává nyilvánították, 1939. szeptemberben tért haza. 1940 tavaszától újságíró gyakornok a Népszavánál. 1941 tavaszán megszerezte középiskolai tanári diplomáját. 1942 nyarán illegalitásba vonult, részt vett a Szabad Nép néhány számának szerkesztésében. 1945. március 25-étől a legális Szabad Nép indulásától a központi kommunista pártlap belpolitikai főmunkatársa. 1945. novemberétől nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő 1951. évi bebörtönzéséig. 1946. októbertől az MKP Központi Vezetőségének póttagja, 1948 júniusától ugyancsak póttagja lett a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének is. 1948. december 4-től a miniszterelnökség, 1949. szeptember 5. és 1951. január 27. között a Népművelési Minisztérium államtitkára volt. Ekkor az ún. selejtlistaügy ürügyén leváltották államtitkári posztjáról. Leváltása után rövid időre a Szépirodalmi Könyvkiadó igazgatója lett. 1951. március 17-én letartóztatták, majd az október 12-i tárgyaláson koncepció-s eljárással tizenöt év börtönre, tíz év politikai jogvesztésre és vagyonelkobzásra ítélték, az ítélet soha nem emelkedett jogerőre. A börtönben tébécés lett, majd 1953 őszén tüdővérzést kapott. Súlyos börtönpszichózis miatt „szabadlábra” Lipótmezőre került, 1954. július 30. után, majd 1954 szeptemberétől a mátraházi tüdőszanatóriumba. Az 1955. április 30-i perújítási tárgyaláson rehabilitálták. Nagy Imre miniszterelnökkel 1954. november 22-én találkozott Kékesen. Szervezője volt az ún. írómemorandumnak. Az MDP KV tagjai sorába történt 1956. október 23-i kooptálását október 28-ig visszautasította. Nagy Imre utolsó kormányának államminisztereként, illetve a Kádár János által 1956. október 30-án létrehozott héttagú MSZMP-intézőbizottságának tagjaként a november 4-i szovjet intervenció napján a jugoszláv nagykövetségen kapott menedéket. A jugoszláv követségről – Kádár szabad hazatérést ígérő nyilatkozata ellenére – november 22-i távozásakor társaival együtt elhurcolták, és Romániába internálták. 1957. április 11-én tartóztatták le Snagovban, április 15-én szállították a Fő utcába, ahol a készülő Nagy Imre-per másodrendű vádlottjának volt kiszemelve. A tárgyalását már nem érte meg. Börtönpszichózisra kiújult, visszautasította az ételt, ezért mesterségesen táplálták; öngyilkosságot kísérelt meg sikertelenül. Kétoldali tüdőgyulladást diagnosztizáltak nála, mégsem szállították kórházba, nehogy a per előkészületei kitudódjanak, s nehogy elmeállapota miatt ne legyen a perben felhasználható. 1957. december 21-én a börtönben elhunyt. Végtisztességet megadó temetésére negyven évvel később, 1989. június 16-án került sor.